

George Bernard Shaw
PYGMALION

PP
DIVADLO
POD PALMOVKOU

George Bernard Shaw

PYGMALION

Třetí premiéra 77. divadelní sezony 2024/2025
Premiéra 7. 3. 2025 ve Velkém sále Divadla pod Palmovkou
Divadlo pod Palmovkou je divadelní scénou hlavního města Prahy.

Překlad: Milan Lukeš
Režie, hudba a inscenační úpravy: Michal Lang
Dramaturgie a inscenační úpravy: Daria Ullrichová
Výprava: Lenka Hollá
Pohybová spolupráce: Martina Krátká
Videomapping: David Šourek
Produkce: Markéta Benčová
Hlasová spolupráce: Regina Szymiková

HRAJÍ

Paní Higginsová, matka Henryho Higginse: Marie Málková
Profesor Henry Higgins: Jan Teplý
Paní Eynsford-Hillová, matka: Hana Seidlová
Slečna Eynsford-Hillová, její dcera: Lucie Michálková
Freddy Eynsford-Hill, její syn: Jaroslav Blažek
Plukovník Pickering: Petr Reif
Paní Pearsová, hospodyně Henryho Higginse: Ivana Wojtylová
Pan Alfred Doolittle, popelář: Igor Bareš
Líza Doolittlová, jeho dcera: Pavla Gajdošíková
Nepomuk, maďarský polyglot: Martin Němec
Velvyslanec: Jan Kroneisl
Jeho choť: Martina Krátká
Čumil a nezvaný host: Teodor Dluhoš
Bob, Komorník: Alexandr Stankov
Kolemstojící a Lord: Jakub Kalián a Benjamin Rálek
Kolemstojící a Dáma: Jolana Běhounková a Tereza Masaříková

Představení řídí: Jolana Běhounková
Text sleduje: Ondřej Vaněk

ZA SCÉNOU

Dekoraci vyrobili: Centrum reklamy, Ing. Petr Vaňáč
Šéf UTP: Libor Michvocík
Garderoba: Ilona Hoferová, Eva Staňková, Stěpanka Čechová, Hana Rohlederová
Light design: David Janeček
Světla: David Šíman
Video content: David Šourek
Videooperátoři: Daniel Jílek, David Šourek
Zvuk: Martin Med, Daniel Škrášek
Rekvizity: Vendula Šestáková
Masky a vlásenky: Vladimíra Brabcová, Markéta Tíchová
Jevištní mistr: Miroslav Hora
Jevištní technika: Jaroslav Grus, Vladimír Vilda, Michal Bořický, Tomáš Bukovský,
Jan Procházka, Kristián Kazický, Jan Kroneisl, Ondřej Novotný

Lucie Michálková, Jaroslav Blažek, Hana Seidlová

Pavla Gajdošíková, Jan Teplý

Marie Málková, Igor Bareš

GEORGE BERNARD SHAW

Dramatik, romanopisec, esejista, hudební, divadelní, literární a výtvarný kritik, feminist, socialista, politický aktivista, profesionální ironik a provokatér, nositel Nobelovy ceny i držitel Oscara. V encyklopediích je stále veden jako nejvýznamnější anglický dramatik hned po Shakespearovi.

Narodil se v Dublinu v roce 1856 do zchudlé protestantské rodiny. Otec byl zkrachovalý obchodník, matka, původem z nižší šlechty, vášnivá vyznavačka italské opery. Patrně dosti nezávislá žena, opustila svého manžela alkoholika a se svým učitelem zpěvu se odstěhovala do Londýna. Tam se pak živila jako učitelka zpěvu. Shaw ji za tři roky jako dvacetiletý následoval, a žil s ní pak dalších dvacet let.

Shaw se zcela zjevně a cíleně vymykal průměru. Vyznával asketický životní styl, byl abstinent a vegetarián, chodil v jediném omšelém obleku a pokoušel se žít podle příručky „Jak být živ za 6 pencí denně“. O ženy (zatím) nedbal, zajímal se o společenské dění, o politiku.

Londýn konce devatenáctého století byl proslulý množstvím spolků a debatních skupin, kde se probíraly veškeré otázky veřejného života, včetně náboženství a sexu. Shaw trpěl zpočátku při diskuzích trémou, ale vypracoval se na brilantního řečníka. Vůle byla evidentně jeho silnou stránkou.

Byl typický selfmademan. Od patnácti let pracoval, školy nesnášel, vzdělával se samostudiem nejprve v dublinských, posléze v londýnských knihovnách. Studoval prý současně Wagnerovské partitury i Marxův *Kapitál*. Zásadně ho ovlivnila kniha amerického ekonoma Henryho George *Pokrok a chudoba*. V roce 1884 se stal zakládajícím členem Fabiánské společnosti, jejímž cílem bylo prosazování myšlenek socialismu, ke kterému mělo dojít nikoli revolucí, ale demokraticky, cestou postupných změn (v roce 1900 se Fabiánská společnost stala jádrem labouristické strany). Za socialistu se považoval celý život.

„Jako Ir jsem nemohl předstírat vlastenectví ani vůči té zemi, kterou jsem opustil, ani vůči zemi, která ji zničila. Jako lidská bytost jsem si ošklivil násilí a zabíjení, ať už ve válce, ve sportu nebo na jatkách. Byl jsem socialista, pohrdal jsem anarchickým shrabováním peněz a věřil v rovnost jako v jediný možný stálý předpoklad společenské organizace, kázně, subordinace, slušného jednání a výběru schopných lidí na vysoké funkce.“ (1898)

Shawova kariéra profesionálního literáta se počíná rokem 1880, kdy opustil civilní zaměstnání. Stanovil si tvrdé denní penzum – pět stránek denně, ne méně, ne více, i kdyby měl skončit v polovině věty. Předsevzetí dostál, ale jeho pět románů (první z nich napsal ještě při zaměstnání) nebylo nijak úspěšných. Svůj vlastní způsob vyjádření našel až v dramatu. Zcela jistě to souviselo s kritickým, až provokativním založením jeho osobnosti. Ostatně pro jeho divadelní tvorbu se vžil název „diskuzní“ či „debatní“ hra.

Kompasem jeho dramatické tvorby se stalo dílo Henrika Ibsena. Ve Fabiánské společnosti přednesl roku 1890 přednášku, kterou později vydal pod názvem *Trest' ibsenismu*. V prvním uvedení *Nory* v Anglii (1886, v domácím divadle), kde titulní hrdinku hrála dcera Karla Marxe Eleonora, se dokonce představil v roli Krogstadta. Roku 1891 bylo v Londýně založeno *Nezávislé divadlo*, které prosazovalo nový typ dramatu, řešící společenské problémy nové doby. V tomto nekomerčně „ibsenovsky“ orientovaném divadle byla uvedena Shawova první dvě dramata.

První celovečerní divadelní hra *Domy pana Sartoria* (1892) se na jevišti udržela sice pouze dvakrát, ale pak se o ní diskutovalo celých čtrnáct dní. Další kontraverzní hra *Živnost paní Warrenové*, napsaná v roce 1893, nebyla v Británii povolena až do roku 1925. V New Yorku, kde byla uvedena roku 1905, její skandální pověst vyhnala ceny vstupenek do nebývalé výše. Po dvou reprízách byla ale stejně zakázána. Jako pot'ouchlá metafora kapitalismu má svůj půvab dodnes - zručně vedený nevěstinec, kde nestoudnost, maskovaná měšťáckým sentimentem, zaručuje nejefektivnější způsob generování zisku.

Shawova popularita začíná stoupat od poloviny osmdesátých let. Stává se svého druhu celebritou, i díky originalitě svého jogínského zjevu a rétorickým schopnostem. Stálou pozornost veřejnosti i slušnou obživu mu zajišťují jeho pravidelně uveřejňované kritiky. Nejpočetnější jsou ty hudební, jejich vydání zahrnuje celé čtyři svazky a pozoruhodné jsou zejména proto, že je dokázal psát tak, aby jim rozuměl kdokoli. Jeho dramatům se ale v Anglii nedařilo tak, jak by si přál, mnohé hry, i *Pygmalion*, se prosadily dříve v cizině. Doma byly uváděny převážně

na malých, často poloprofesionálních scénách. Shaw, se sobě vlastní zarputilostí a též sebevědomím, začal své hry vydávat knižně. Neváhal je přizpůsobit potřebám laického čtenáře, takže mají pasáže až povídkového charakteru.

Se vzrůstajícím úspěchem se dostavila i přízeň žen. Shaw byl do svých devětadvaceti panic, jak sám na sebe prozradil. O šestnáct let starší vdova zlomila jeho sexuální ostýchavost a pak mu dalších sedm let dramatizovala život svou žárlivostí. Shaw projevoval slabost pro herečky. Víme jistě, že si s nimi čile až vášnivě dopisoval, nejisté je, zda i roky trvající korespondenční pletky překročily intelektuálně romantickou rovinu. Proslulá je téměř čtyřicetiletá korespondence s první představitelkou Lízy, Mrs. Patrick Campbell. Jerome Kilty sestavil z dopisů úspěšnou hru *Drahý lhář*.

Shaw se oženil až ve svých dvačtyřiceti letech, nevěstě bylo o rok méně a byla movitá. K svatbě došlo shodou okolností. Přestože v pozdějších letech proslul obdivuhodnou vitalitou, jako čtyřicátník vážně onemocněl. Aby se jeho přítelkyně a obdivovatelka mohla o něj starat ve svém domě a dostalo se konvencím, bylo rozhodnuto o sňatku. Zcela nekonvenčně „*stvořili nový vztah, kde sex neměl místo*“. Manželství prosperovalo až do Charlottiny smrti v roce 1943.

Manželé se v roce 1905 přestěhovali z Londýna do Ayot St. Lawrence. V denících líčil Shaw život na venkově idylicky. Psal v altánu na zahradě, do Londýna jezdil jen občas, rytmus jeho společenského života určovaly data premiér jeho her. Soustředěného zájmu o svou tvorbu se dočkal v Court Theatre. Toto jinak komerční divadlo se zaměřilo – díky osvědčenému vedení, ač pouze tříletému – na původní inscenace autorů domácích i světových. V krátkém období let 1904–1907 bylo z 24 současných her zde uvedených 11 kusů od Shawa. O jejich kasovním úspěchu svědčí (byly nasazovány na repertoár častěji), že z celkového počtu 988 představení bylo 701 shawovských. Nejoblíbenějšími z nich se staly *Candida*, *Člověk a nadčlověk*, *Člověk nikdy neví*, a *Druhý ostrov Johna Bulla*. O poslední jmenované se traduje historka, že král Edward VI. se při představení tak smál, že zničil v královské lóži starožitnou židli.

Úspěch na zahraničních divadelních scénách a knižní publikace učinily z Shawa celebrity světového formátu. Pozornost intelektuálních kruhů i společenských rubrik novin všelike úrovně poutal více než šedesát let. Nepřestával kárat i bavit, komentovat i provokovat. Roku 1924 jako pravověrný socialista odmítl povýšení do šlechtického stavu. Roku 1925 obdržel Nobelovu cenu za literaturu. V roce 1929 napsal publikaci *Průvodce inteligentní ženy po socialismu a kapitalismu*. V roce 1931 navštívil Sovětský svaz a vysloužil si kritiku. Jeho nezdolnou vitalitu dokládá zájem o technické novinky. Letěl balónem, posléze letadlem,

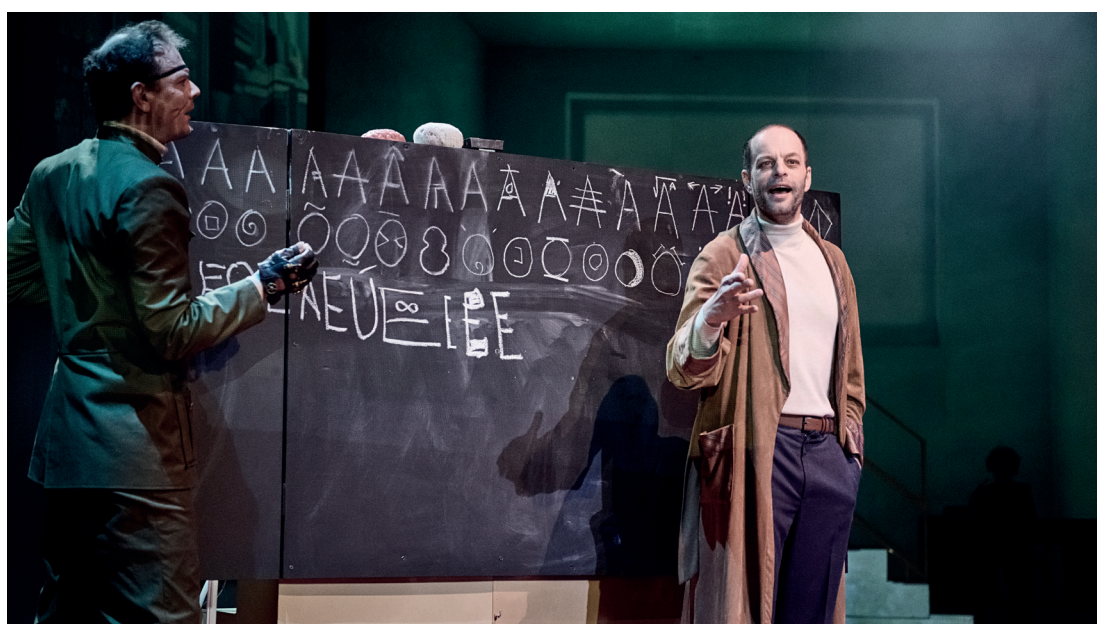
jako téměř šedesátiletý si pořídil motocykl. V roce 1947 se stal členem Britské meziplanetární společnosti.

Rozsah jeho literární pozůstalosti je fascinující. Dochovalo se okolo 25.000 dopisů, napsal jich patrně násobně více. Publikované deníky mají 1.241 stran. Z jeho uměleckých kritik, mají jen ty hudební (z let 1876–1950) v knižním vydání 2.200 stran. Napsal nespočet statí, článků, studií. Zajímal se o vivisekci, vegetariánství, jazyk, film i fotografii. Napsal takřka šest desítek divadelních her. Z nejznámějších celovečerních: *Domy pana Sartoria*, *Živnost paní Warrenové*, *Čokoládový hrdina*, *Pekelník*, *Caesar a Kleopatra*, *Druhý ostrov Johna Bulla*, *Pygmalion*, *Candida*, *Člověk a nadčlověk*, *Dům zlomených srdcí*, *Svatá Jana a Milionářka*.

Zemřel 2. listopadu 1950. V důsledku nešťastné náhody. Spadl ze stromu, když prořezával větve a zlomil si nohu. Bylo mu 94 let.

Petr Reif, Pavla Gajdošíková, Jan Teplý

Petr Reif, Jan Teplý

Petr Reif, Pavla Gajdošíková, Jan Teplý

Jan Teplý, Petr Reif

Jan Teplý, Petr Reif

Petr Reif, Jan Teplý, Pavla Gajdošíková

PYGMALIÓN, PŘEDOBRAZ PROFESORA HIGGINSE

*Pygmalión, jenž viděl, jak hříšným životem hetéry žijí
zhrozil se množství vad, jichž poskytla příroda štědře
ženské mysli a duši, i žil jako svobodný panic
bez choti, v ložnici své byl bez družky po dlouhou dobu.*

Takto, řečí vázanou, promlouvá Publius Ovidius Naso v Proměnách. Dle našich měřítek mizogynně založený starověký Pygmalión si proto vyřezal svou ideální ženu ze slonovinové kosti, a jak pokračuje básník, *i jala ho láska k té soše, promlouvá k ní a líbá ji, myslí, že vrací polibky, dokonce družkou lože ji zve*. Nakonec uprosil bohyni Afrodíté, aby soše vdechla život, což snad můžeme pokládat za šťastné rozuzlení, eliminující mudrování nad sexuálními preferencemi našich kultivovaných předků. Ovšem otazníky se vtírají: Co bylo pak? Jak se projevovala ona básníkem zmíněná „ženská mysl a duše“? Podle kýžených představ sochaře, autora pouhého tvaru, formy? Pověst o Pygmaliónovi končí právě včas, dál už – zcela jistě – začínají problémy.

Mohlo by se zdát – a to nejen pravověrným feministkám – poněkud nespravedlivé, že název hry odkazuje k mužskému protagonistovi a nikoli k ženské hrdince. Vždyť přece právě Líza prošla proměnou, její příběh má zřetelnou dramatickou linku, to přece rozezná Aristotelés, filmoví scenáristé i vděčný divák. Lízin příběh je zajímavější než příběh Higginsův, zasloužila by si titulní roli. Snad nás autor ponouká, abychom nepřehlédli, že Higgins a jeho ego je problém nové doby.

Petr Reif, Pavla Gajdošíková, Jan Teplý

Pavla Gajdošíková

Jan Teplý, Marie Málková, Petr Reif

PRETTY WOMEN LÍZA DOOLITTLOVÁ A ŽENSKÁ OTÁZKA

Svou bezesporu zcela nejúspěšnější divadelní hru *Pygmalion* dokončil Shaw v roce 1912. Záhy byla uvedena ve Vídni (Burgtheater, 16. října 1913), v Berlíně, New Yorku, Stockholmu, Praze, Varšavě a Budapešti. Teprve poté, roku 1914, v Londýně. Roli Lízy napsal pro herečku Stellu Tanner, známou jako Mrs. Patrick Campbell. Trval na jejím obsazení, přestože jí v době premiéry bylo už čtyřicet devět let.

Premiéra byla inzerována v tisku slovy: „*Dnes Pygmalion, ve kterém Mrs. Patrick Campbell má způsobit největší skandál za mnoho let.*“ Líza Doolittlová měla pronést na jevišti neslýchaný výraz *bloody ars*. Premiéra byla korunována úspěchem. Po úspěchu na divadelních scénách byla hra třikrát zfilmována, včetně muzikálové verze *My Fair Lady* z roku 1956.

Podtitul hry zní „*romantická komedie*“. Lízín příběh můžeme snadno číst jako jednu z variací pohádky o Popelce a také – při vědomí společenských souvislostí – jako vtipnou moralitu o ženské emancipaci. Shaw soustavně protestoval proti snaze filmařů a pokušení divadelníků zakončit hru happyendem. Trval si na Líze, která podobně jako Nora vykročí na svou vlastní cestu (Ibsenovo drama *Nora* se původně jmenovalo *Domov loutek*).

V Anglii počátku dvacátého století byla ženská práva tématem pohoršujícím a vzrušujícím veřejné mínění. Dámy té doby, kterým se říkalo sufražetky, měly obdivuhodnou páru. Jejich hnutí, po půl století v mezích zákona spořádané aktivity, se v roce 1905 radikalizovalo pod heslem „*Činy, ne slova*“. Sufražetky útočily na golfové, kriketové a dostihové svatyně mužské nadřazenosti. Zakládaly požáry a kladly bomby. Nechávaly se zavírat a držely hladovku. Propuštění z vězení oslavovaly triumfálními pochody.

Autor takto buřičsky Lízu nevybavil, jak by také mohl v konverzační komedii. Tento žánr šlechtěný právě v Anglii, má svá železná pravidla, nadhled a vtip. Lízín příspěvek k ženské otázce tkví v rozhodnutí, že obrátí role a tentokrát už bude Pygmalionem ona. Že by se jí to mohlo v budoucnu vymstít, ponecháme úvaze budoucí Elfriedě Jelinek.

Martin Němec, Alexandr Stankov, Jan Teplý

Pavla Gajdošíková, Petr Reif

Jan Teplý, Alexandr Stankov

STEAMPUNK

Steam znamená pára. Punk, jak všichni víme, ale obtížně umíme jednoznačně přeložit, znamená vybočení, odlišení, výtržnictví.

Vynález parního stroje změnil svět. Devatenácté století, které exploatovalo možnosti vynálezu, se nazývá stoletím páry. Svět se zásadně proměnil, někteří tvrdí, že nejprokazatelněji od doby lovu mamutů.

Průmyslová revoluce akcelerovala naprosto nebývalý pokrok.

Od nepaměti rurálně založená společnost se změnila na průmyslovou. Nové společenské problémy, konflikty, pojmenoval K. Marx. Novou idealistickou víru v neomezené možnosti techniky, vzal za své Jules Verne ve svých románech. Vizionářsky předpověděl mnohé z toho, co se posléze stalo.

Steampunk odkazuje na století páry. Odvolává se na viktoriánský styl módy i na nové náboženství vynálezectví, okouzlení technikou a objevitelstvím.

Steampunk je žánr science fiction. Alternativní svět. Mísí minulost a budoucnost. Nad dámami v korzetech plují vzducholodě, a některé už míří ke hvězdám. Verneovský svět v pojednání Karla Zemana. Vize budoucnosti viktoriánské doby.

Steampunk je možná výrazem stesku po době, kdy víra v technický pokrok byla bezelstná.

Igor Bareš, Jan Teplý

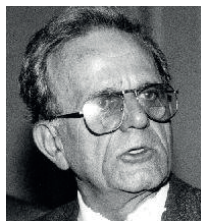
Alexandr Stankov, Petr Reif, Pavla Gajdošíková, Jan Teplý

Jan Teplý, Petr Reif, Pavla Gajdošíková

MILAN LUKEŠ (1933–2007)

AUTOR
PŘEKLADU

zdroj:
Slovník
české
literatury

Významný český překladatel, pedagog, teatrolog, historik a politik. Narodil se v Praze v roce 1933, zemřel v Praze v roce 2007. Maturoval na anglickém gymnáziu a poté absolvoval katedru divadelní vědy a dramaturgie na DAMU (1955). Po ukončení studií působil jako redaktor nakladatelství Orbis, byl profesorem Filosofické fakulty Univerzity Karlovy, vedoucím oddělení divadelní a filmové vědy a proděkanem pro ideologickou práci. Překládal zejména anglickou a americkou dramatickou tvorbu, kde k jeho hlavním zájmům patřila díla W. Shakespeara, G. B. Shawa, H. Pintera a E. O'Neillů. Byl autorem řady esejů a knih o alžbětinském divadle či o teorii dramatu. Působil také jako šéfredaktor časopisu Svět a divadlo a přispíval i do dalších periodik – mj. do Divadelních novin, Tvorby, Scény či Literárních novin. V letech 1985 až 1989 vedl činohru Národního divadla v Praze. Po roce 1989 byl sedm měsíců ministrem kultury (od 5. prosince 1989 do 29. června 1990), poslancem České národní rady a místopředsedou vlády České republiky (od června 1990 do července 1992). Později se stal předsedou Rady Národního divadla, Rady Mezinárodního divadelního festivalu v Plzni a předsedou českého střediska Mezinárodní asociace divadelních kritiků.

Z prací Milana Lukeše věnovaných divadlu je nutné jmenovat studie a publikace *The Costume on the Stage* (1962, vyšlo také německy a francouzsky), monografii *Eugene O'Neill* (1979), studii *Základy shakespearovské dramaturgie* (1985), studii *Umění dramatu* (1987) a rozsáhlé studie *Mezi karnevalem a snem* (2004) a *Shakespeare a okolí* (2010). Milan Lukeš přeložil nebo upravil řadu významných dramát, mj. T. Williams: *Sestup Orfeův*, W. Shakespeare: *Richard III.*, N. R. Nash: *Obchodník s deštěm*, Ch. Dickens, G. Almar: *Oliver Twist*, A. Miller: *Čarodějky ze Salemu*, G. B. Shaw: *Člověk nikdy neví*, E. Albee: *Pískoviště*, E. O'Neill: Anna Christie, H. Pinter: *Správce*, G. B. Shaw: *Pygmalion*, H. Pinter: *Narozeniny*, H. Pinter: *Návrat domů*, H. Pinter: *Celou noc venku*, W. Shakespeare: *Antonius a Kleopatra*, W. Shakespeare: *Hamlet*, E. O'Neill: *Touha pod jílmy*, W. Shakespeare: *Král Lear*, P. Turrini: *Nejbláznivější den*, Ch. Marlowe: *Maltský žid*, E. O'Neill: *Smutek sluší Elektře*, H. Pinter: *Pařník*, G. B. Shaw: *Svatá Jana*, W. Shakespeare: *Tragický příběh Hamleta, dánského prince* (tzv. malý Hamlet), W. Shakespeare: *Macbeth*, T. Williams: *Skleněný zvěřinec*, J. Osborne: *Komik*, O. Wilde: *Vějíř lady Wiermerové*, W. Shakespeare: *Tragédie krále Richarda II.*, T. Wilder: *Dohazovačka*, W. Shakespeare: *První díl Krále Jindřicha IV.*, W. Shakespeare: *Druhý díl Krále Jindřicha IV.*, aj. Do češtiny přeložil také důležité knihy o divadle, mj. slavnou knihu W. Kerra *Jak nepsat hru* (1962), zatím nejucelenější knihu o dějinách světového divadla v češtině *Dějiny divadla* O. G. Brocketta (1999), knihu M. Normana *Zamilovaný Shakespeare. Fakta, fikce, film* (1999) či dílo E. G. Craiga *O divadelním umění* (2006).

MICHAL LANG
REŽIE A INSCENAČNÍ ÚPRAVA,
AUTOR HUDBY

Narodil se v Praze, ale dětství prožil na severní Moravě. V roce 1989 byl přijat ke studiu oboru režie na Divadelní fakultu AMU do ročníku prof. J. Vostrého. Ještě v době studií spolupracoval s A studiem Rubín (mj. zde uvedl hru L. Lagronové *Antilopa*) a poté společně se svými ročníkovými kolegy v roce 1993 nastoupil do Činoherního studia v Ústí nad Labem. V dalších letech spolupracoval jako režisér i s mnoha dalšími divadly. Za všechny jmenujme Divadlo Labyrint, pražský Činoherní klub či Divadlo v Celetné. Důležitý pro Michala Langa bylo angažmá ve Švandově divadle na Smíchově mezi lety 2002–2010, kde režíroval několik úspěšných inscenací – např. Molièrovu komedii *Škola pro ženy* (spolu s D. Hrbkem, 2005), hru A. P. Čechova *Strýček Váňa* aj. Premiéru zde měly i tři Langovy autorské inscenace: *Hadí klubko* (2003; v roce 2018 bylo uvedeno také v Hrvatsko narodno kazalište v chorvatském Varaždinu), *Dávníkové* (2008) a divadelní adaptace knihy R. Denemarkové *Peníze od Hitlera* (2010). Inscenace Michala Langa mohli vidět i diváci v Národním divadle moravskoslezském, v Komorní scéně Aréna, v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, v Moravském divadle Olomouc, v Horáckém divadle Jihlava a v Národním divadle v Brně. Spolupracoval též s divadly v zahraničí – v polském divadle Teatr H. Modrzejewskiej w Legnicy uvedl komedii J. Forda *Škoda, že byla děvka* (1999) a v univerzitním divadle Loyola Marymount University v Los Angeles režíroval hru C. Churchill *Cloud Nine* (2007).

Od 1. 9. 2013 je ředitelem a uměleckým šéfem Divadla pod Palmovkou, kam přišel z libereckého Divadla F. X. Šaldy, kde byl od roku 2011 uměleckým šéfem činohry. Jako režisér v Divadle pod Palmovkou připravil inscenace Lorcovy básnického dramatu *Krvavá svatba* a hry M. Normana, T. Stopparda a L. Halla *Zamilovaný Shakespeare*, Shakespearovy hry *Zkrocení zlé ženy* a dramatisace *Roku na vsi bratří Mrštíků*. Dále zde uvedl vlastní adaptace Goldoniho *Poprasku na laguně*, Shakespearova *Othella*, Molièrova *Dona Juana*, Shakespearovy hry *Sen noc svatojánské* a *U Kočičí bažiny* irské autorky M. Carr. V roce 2019 měla v Divadle pod Palmovkou světovou premiéru Langova autorská hra *Happy Chicken cz – drůběží farma*. V české premiéře v Divadle pod Palmovkou inscenoval hru Doroty Masłowské *Dva ubohý Rumuni, co mluvěj polsky*, černou komedii J. Hodge *Spolupracovníci*, dramatisaci románu J. Littella *Laskavé bohyně*, dramatisaci románu G. Flauberta *Paní Bovaryová* a vlastní dramatisaci románu K. Tučkové *Žitkovské bohyně*. V roce 2022 měl světovou premiéru film *Vidět Salisbury* režírovaný Michalem Langem podle divadelní hry V. Šenderoviče.

V roce 2016 inicioval a od té doby řídí mezinárodní divadelní festival PALM OFF FEST, kterého se účastnily špičky současného středoevropského divadla. Byl také členem několika rockových kapel a je autorem scénické hudby k mnoha svým inscenacím. Pod jeho vedením získalo Divadlo pod Palmovkou prestižní ocenění české divadelní kritiky Divadlo roku 2018 a řadu dalších prestižních ocenění.

LENKA HOLLÁ

VÝPRAVA

Narodila se v roce 1984, pochází z Poličky. Vystudovala scénografii na JAMU v ateliéru Marie Jiráskové. Od roku 2009 se věnuje divadelní scénografii v Česku a na Slovensku – jako výtvarnice se podílela na více než šedesáti českých divadelních inscenacích. Nejčastěji spolupracuje s režiséry Tomášem Dianiškou, Jakubem Šmídem, Annou Davidovou, Braněm Holíčkem a dalšími. Inscenace, na kterých se podílela, jsou (nebo byly) v repertoáru Divadla pod Palmovkou (*Mlčení bobříků*, *Jak sbalit ženu 2.0*, *Pust'ťte Donnu k maturitě!*, *Poslední důvod, proč se nezabít*, *Bezruký Frantík*, *294 statečných*, *Encyklopedie akčního filmu*, *Žena filmového kritika*, *Noc zlomených nehtů*), Divadla Petra Bezruče v Ostravě (*Romeo a Julie*, *#nejsem rasista, ale...*, *Transky, body, vteřiny*, *Špinarka*), Klicperova divadla v Hradci Králové (*Medvědi*, *Kati*, *Tělo tajné agentky*), Divadla Husa na Provázku (*Marx Bros*, *Vítka*), Švandova divadla na Smíchově (*Vladimirova děvka*, *Idioti*, *Proměna*, *Popeláři*, *Slušný člověk*, *Lámání chleba*, *Bratr spánku*), Divadla D21 (*Utrpení mladého Werthera*, *Bajaja*, *Válka s mloky*, *Zločin a trest*, *Amerika*, *Pěna dní*), Divadla F. X. Šaldy v Liberci (*Atomová kočička*, *Burian*, *Želary*, *Tajemný pan Žet*), Činoherního klubu (*Ošklivec*), Divadla v Dlouhé (*Pravomil*), Městských divadel pražských (*Posedlost*) a mnoha dalších. Věnuje se také filmové a televizní tvorbě.

Marie Málková, Jan Teplý

Petr Reif, Alexandr Stankov, Marie Málková, Jan Teplý, Lucie Michálková, Jaroslav Blažek

Hana Seidlová, Jan Teplý, Marie Málková, Lucie Michálková

Martina Krátká, Jakub Kalián, Benjamin Rálek, Pavla Gajdošíková,
Jolana Běhouňková, Tereza Masaříková, Martin Němec

Jan Teplý, Pavla Gajdošíková

Pavla Gajdošíková

Jan Teplý, Marie Málková, Igor Bareš, Petr Reif

Petr Reif, Jan Teplý, Pavla Gajdošíková

Petr Reif, Jan Teplý, Pavla Gajdošíková, Igor Bareš

Pavla Gajdošíková, Igor Bareš

Jan Teplý, Pavla Gajdošíková

Pavla Gajdošíková, Jan Teplý

PP

DIVADLO
POD PALMOVKOU

Zřizovatelem Divadla pod Palmovkou
je hlavní město Praha.

Ředitel: Michal Lang

Divadlo pod Palmovkou
Zenklova 34
Praha 8
180 36

Nositelé autorských práv k překladu díla zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura z. s., Krátkého 143/1 Praha 9.

Program k 446. premiéře Divadla pod Palmovkou
a 3. inscenaci 77. divadelní sezony 2024/2025 připravili:

Redakce: Daria Ullrichová

Texty: Daria Ullrichová, Ladislav Stýblo

Jazyková korektura, editace: Zdeněk Přidal

Grafická úprava a sazba: Martin Ponec

Fotografie na obálce: David Turecký

Fotografie: Martin Špelda

Neprodejné

WWW.PODPALMOVKOU.CZ